

Република Србија
УПРАВНИ СУД
14 У 774/15
22.03.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Душице Маринковић, председника већа, Биљане Шундерић и Маријане Тафра Мирков, чланова већа, са судским саветником Снежаном Вујачић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца "Ш." д.о.о. Л., улица ..., против туженог Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Сектора за порескоправне послове и координацију, Регионалног одељења за другостепени поступак Београд, чије предмете је преузело Министарство финансија-Сектор за другостепени порески и царински поступак-Одељење за другостепени порески поступак Београд, ради поништаја решења туженог, број: 300-47-04-00590/2014-II000 од 12.09.2014. године, у предмету пореском, у нејавној седници већа, одржаној дана 22.03.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба СЕ ОДБИЈА.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Министарства финансија, Пореске управе, Филијале Велика Плана број 47-00010/2013-0109-051, број предмета 853302963 од 07.05.2014. године, којим је у тач. 1-4 диспозитива решења, у поновном поступку теренске контроле правилности обрачунавања и плаћања пореза и доприноса по одбитку, пореза на остале јавне приходе и пореза на добит правних лица за период од 01.01.2008.-31.12.2009. године, у циљу отклањања неправилности, тужиоцу утврђена непријављена обавеза пореза на дивиденде и уделе у добити у износу од 1.573.620,60 динара, са утврђеном каматом на ову пореску обавезу у износу од 2.122.385,43 динара, обрачуната закључно са 23.07.2013. године, као и непријављена обавеза пореза на добит предузећа у износу од 1.277.479,00 динара, са утврђеном каматом на ову пореску обавезу у износу од 1.495.345,60 динара, закључно са 23.07.2013. године. Истим решењем тужиоцу је наложено да сам обрачуна и уплати камату од дана када је у контроли обрачуната камата до дана уплате главног дуга и да утврђене обавезе прокњижи у пословним књигама и другим прописаним евиденцијама.

Тужбом поднетом Управном суду дана 16.01.2015. године, тужилац оспорава законитост решење туженог органа због погрешно и непотпуно утврђеног

чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. Указује да првостепени и другостепени орган нису Одлуку тужиоца број 100 од 31.12.2007. године, донету на основу уговора са М. о. а.д. бр./07-5 од 31.12.2007. године, сматрали материјалним доказом битним за ову правну ствар, већ су чињенично стање утврдили на основу саслушања одређеног броја лица, односно осам саслушаних лица наведених у записнику о теренској контроли од 22.08.2013. године, сматрајући да су на овај начин неспорно утврдили околност као што је број извршених техничких прегледа из Регистра техничких прегледа (3 књиге). Наиме, тужени орган закључује, да је првостепени орган у поступку теренске контроле, на неспоран начин утврдио непријављену обавезу пореза тужиоца. Истиче да му је било ускраћено право да учествује у поступку који је претходио доношењу првостепеног решења, јер теренска контрола није вршена у просторијама друштва, нити је овој контроли тужилац присуствовао, па су на наведени начин повређене одредбе члана 123. Закона о пореском поступку и пореској администрацији и чл. 9. и 133. Закона о општем управном поступку. При томе, тужилац није био позван да присуствује приликом саслушања сведока, па код свих наведених повреда правила поступка, указује на незаконитост оспореног решења у смислу члана 24. став 1. тачка 3. Закона о управним споровима. Тужилац се у вези погрешно и нетачно обрачунате камате позива на одлуку Уставног суда Републике Србије (“Службени гласник РС”, бр. 73/2012) и Закон о изменама и допунама Закона о пореском поступку и пореској администрацији (“Службени гласник РС”, бр. 47/2013), и истиче да одредба члана 16. овог закона није примењена приликом обрачуна камате, јер је камата обрачуната применом члана 75. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, пре измена и допуна Закона о пореском поступку и пореској администрацији (“Службеном гласнику” 47/2013 од 29.05.2013. године). Са наведених разлога предлаже, да суд тужбу уважи, поништи оспорено решење и предмет врати надлежном органу на поновно одлучивање.

Тужени орган је, у одговору на тужбу, остао при разлозима из образложења оспореног решења и предложио да суд одбије тужбу као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, јер је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака, у смислу члана 33. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, број 111/09), и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. наведеног закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба неоснована.

Из списка предмета и образложења оспореног решења произлази да је тужени орган одбио, као неосновану, жалбу тужиоца изјављену против решења првостепеног органа, јер је нашао да је првостепени орган у поновно спроведеном пореском поступку, у извршењу решења туженог органа број: 300-47-04-01177/2013-G1000 од 20.02.2014. године, у коме није било повреде правила поступка, на основу правилно утврђеног чињеничног стања правилно применио материјално право. Наиме, из списка предмета и образложења оспореног решења произлази да је у поновном поступку теренске контроле правилности обрачунавања и плаћања пореза и доприноса по одбитку, пореза на остале јавне приходе и пореза на добит за период од 01.01.2008. до 31.12.2009. године, о чему је сачињен записник број 47-00010/2013-0109-050 од 21.03.2014. године, на који је тужилац доставио примедбе које је порески инспектор размотрио и утврдио да не утичу на измену чињеничног стања утврђеног у поступку

контроле, а са разлога датих у образложењу ожалбеног решења. Ово стога, јер је првостепени орган увидом у закључни лист, односно рачуне главне књиге, класе 6, утврдио да су на конту 612 за 2008. годину прокњижени приходи од обављања претежне делатности, односно приходи по основу услуга техничког прегледа моторних возила у износу од 1.692.652,41 динара и приходи од издавања у закуп пословног простора за две осигуравајуће куће “М. о.” а.д. Б. и “D. g. о.”, у износу од 2.104.713,19 динара, односно у укупном износу од 3.797.365,62 динара. Порески инспектор је утврдио да је тужилац закључио уговоре о закупу пословног простора са наведеним осигуравајућим друштвима, а на основу одредаба уговора наведених у првостепеном решењу, тужилац је закупцима испостављао рачуне за коришћење пословног простора, које је прокњижио на контима и у износима наведеним у образложењу оспореног решења, стим да пет рачуна у укупном износу од 1.904.916,00 динара, нису оприходовани, односно тужилац те рачуне није исказао на рачуну прихода 612. У погледу пореске контроле обављања претежне делатности тужиоца, вршења техничких прегледа возила, првостепени орган је извршио увид у књиговодствену документацију, и то у Регистар техничких прегледа (3 књиге) и констатовао да је у овим књигама тужилац уредно евидентирао свако возило које је било на техничком прегледу са подацима који се односе на датум извршеног техничког прегледа, регистарски број возила, врсту возила, број мотора, број шасије возила и записнике о техничком прегледу возила у којима је поред наведених података и картон на коме је приказана сила кочења за прегледано возило, а које евиденције је тужилац водио по Закону о саобраћају и Правилнику. На основу наведеног увида, порески инспектор је констатовао да је тужилац евидентирао укупно 4.860 техничких прегледа, а оприходовано само 1.083 техничких прегледа, па је порески инспектор утврдио да тужилац није оприходовао 3.777 техничких прегледа. Имајући у виду податке из овереног ценовника за услуге техничког прегледа и записника о извршеном техничком прегледу, порески орган је утврдио да је укупан приход од извршених услуга техничког прегледа за 2008. годину износио 5.895.100,00 динара. Из списка предмета и образложења оспореног решења даље произлази, да је у вези са наведеном чињеницом одговорно лице тужиоца изјавило да по великом броју записника о извршеном техничком прегледу није извршена наплата, односно није евидентиран приход, с обзиром на Одлуку тужиоца број 100 од 31.12.2007. године, према којој се дозвољава гратис технички преглед корисницима који купе полисе осигурања. Стога је првостепени орган саслушао одређени број лица којима је тужилац пружио услуге техничког прегледа, која су и поред тога што се због протока времена не сећају колики износ су платили, изјавила да је плаћање извршено по важећем ценовнику. У вези са стим, узета је и изјава М. Д., књиговође тужиоца, према којој је исти вршио књижења према упутствима одговорног лица тужиоца који је одређивао колико ће се новца уплатили у благајни и који ће се приходи прокњижити, а који не, како би се изашло из система ПДВ. Имајући у виду наведено, као и чињеницу да тужилац није доставио ниједан материјални доказ да је корисницима који купе полисе осигурања, а у смислу наведене одлуке, вршио техничке прегледе гратис, првостепени орган је у поновном поступку теренске контроле утврдио неевидентирани приход тужиоца од техничких прегледа за 2008. годину, са прегледом по месецима датим у образложењу тог решења, који износи 5.859.100,00 динара и неевидентирани приход од услуга издавања у закуп наведеним осигуравајућим друштвима у износу од 1.904.916,00 динара, односно у укупном износу од 7.800.016,00 динара. Из образложења оспореног решења и списка

предмета даље произлази да је у даљем поступку поновне теренске контроле првостепени орган утврдио да тужилац за период од 01.01.2009. до 31.12.2009. године, по истом основу није евидентирао приходе у укупном износу од 4.998.590,00 динара, а на начин описан у образложењу ожалбеног решења. Код тако утврђеног чињеничног стања, првостепени орган је донео ожалбено решење којим је применом материјалног права на које се позвао у образложењу тог решења, за контролисани порески период тужиоцу утврдио предметне пореске обавезе и камату у износима датим у диспозитиву тог решења.

Код правилно утврђеног чињеничног и правног стања ствари у поновном поступку теренске контроле, тужени орган је, по оцени Управног суда, правилно нашао да је тужилац био дужан да у својим пословним књигама евидентира приход од услуга техничког прегледа и закупа, сходно одредби члана 32. Правилника о начину признавања и процењивања имовине, прихода и расхода малих правних лица и предузетника (“Службени гласник РС”, број 106/2006 и 111/2006), на начин прописан чланом 49. Правилника о контном оквиру и садржини рачуна у контном оквиру за привредна друштва, задруге, друга правна лица и предузетнике (“Службени гласник РС”, број 114/06 и 119/08) и сходно одредби члана 6. Закона о порезу на добит предузећа (“Службени гласник РС”, број 25/01...84/04) и кроз опорезиву добит укључи у пореску основицу пореза на добит. Стога је тужени орган правилно нашао да је првостепени орган правилно тужиоцу утврдио наведене непријављене приходе за 2008. и 2009. године, које је правилно третирао као узимање из имовине од стране власника привредног друштва, са правилним закључком да се тако узета имовина сматра приходом од капитала у смислу члана 61. став 1. тачка 4. Закона о порезу на доходак грађана (“Службени гласник РС”, број 24/01...65/06) и правилно тужиоцу извршио обрачун пореза на приход од капитала у износу из тачке 1. диспозитива ожалбеног решења са правилно обрачунатом каматом у складу са одредбом члана 75. Закона о пореском поступку и пореској администрацији (“Службени гласник РС”, број 80/02...47/13). Поред тога, првостепени орган је правилно на наведене непријављене приходе тужиоцу утврдио порез на добит правних лица и извршио обрачун камате у складу са наведеном одредбом Закона о пореском поступку и пореској администрацији, у износима означеним у тачки 2. диспозитива ожалбеног решења.

По оцени Управног суда, тужени орган је правилно оценио, као неосноване, наводе жалбе којима је тужилац указао на повреде правила поступка које односе на обрачун камате са позивом на став Уставног суда Србије, односно Одлуку Уставног суда Републике Србије донетој на седници од 12.07.2012. године, која је објављена у “Службеном гласнику РС”, број 73/2012, као и жалбене наводе којима је тужилац истакао да је наступила застарелост права туженог органа на утврђивање пореске обавезе за 2008. годину. Ово са разлога што је правилно нашао да наведеном одлуком Уставног суда, није оцењена уставност одредбе члана 75. став 1. Закона о пореском поступку и пореској администрацији (“Службени гласник РС”, број 80/02...2/12), већ уставност одредбе члана 3. став 1. Закона о висини стопе затезне камате (“Службени лист СРЈ”, број 9/01), налазећи да у делу који гласи “применом комфорне методе”, није у сагласности са Уставом. Стога је правилно тужени орган закључио да нема законског основа за другачији обрачун камате од обрачуна који је извршен ожалбеним решењем, односно применом комфрног метода до 01.01.2013. године, а од наведеног датума применом простог интересног рачуна, сходно измењеној

одредби члана 75. Закона о пореском поступку и пореској администрацији (“Службени гласник РС”, број 82/02...47/13), коју је правилно цитирао у образложењу оспореног решења. Тужени орган се код оцјене жалбених навода који се односе на застарелост права туженог органа на утврђивање пореске обавезе за 2008. годину, са разлозима датим у образложењу оспореног решења, правилно позвао на одредбе члана 114. ст. 1. и 2. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, члана 114д. став 1. и члана 114ж. став 1. истог закона.

Управни суд је посебно ценио наводе тужбе којима је тужилац указао на повреду правила поступка које се односе на учешће тужиоца у поступку теренске контроле, па је нашао да су неосновани и без утицаја на другачију оцјену законитости оспореног решења. Ово стога јер је тужилац ове наводе истакао и у жалби, а тужени орган их је правилно оцјенио као неосноване, с обзиром да је, према доказима у списима предмета, правилно нашао да је тужиоцу у смислу члана 9. Закона о општем управном поступку, било омогућено учешће у поступку на начин прописан одредбом члана 133. истог закона, јер је теренска контрола правилно обављена уз учешће овлашћеног лица-директора тужиоца, коме су предочени сви изведени докази и коме је достављен записник на који је изјавио примедбе дана 03.09.2013. године и дана 02.04.2014.године, које је порески инспектор размотрио и са разлога датих у образложењу ожалбеног решења утврдио да не утичу на измену чињеничног стања утврђеног у поступку контроле, јер тужилац за своје тврдње није доставио никакве конкретне доказе.

Управни суд је ценио и остале наводе тужбе, али налази да нису од утицаја на другачију оцјену законитости оспореног решења, јер су истицани и у жалби и правилно оцењени у оспореном решењу, са потпуним и јасним разлозима које као правилне и на закону засноване прихвата и овај суд.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је одлучио као у дисозитиву пресуде, применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 22.03.2018. године, 14 У 774/15

Записничар
Снежана Вујачић, с.р.

Председник већа-судија
Душица Маринковић, с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

НМ